

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **D. W.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 2 października 2019 r.,
kasacji,

wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. R. ,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.
w zw. z art. 523 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

1) pozostawić kasację bez rozpoznania;

**2) obciążyć oskarżyciela posiłkowego kosztami sądowymi
postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. W. wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...), został uznany za winnego popełnienia przestępstwa określonego w art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 12 lat pozbawienia wolności oraz za winnego popełnienia występku określonego w art. 190 §1 k.k., za które wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 §1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1

k.k. Sąd Okręgowy w T. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył D. W. karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania skazanego.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść skazanego wniósł prokurator i pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych (osób wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego), a ponadto również obrońca D. W. .

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że poprawił kwalifikację prawną pierwszego z przypisanych skazanemu czynów na art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., uniewinnił D. W. od zarzutu popełnienia przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k., a następnie uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej i zaliczył na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania skazanego.

Od wyroku Sądu drugiej instancji kasację – na niekorzyść skazanego D. W. - wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P. R. (osoby wykonującej prawa zmarłego pokrzywdzonego), który podniósł zarzuty:

1. rażącej obrazę prawa, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie środka odwoławczego w granicach stawianych zarzutów;
2. rażącej obrazę prawa tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., polegającej na ustaleniu przez Sąd Apelacyjny, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia R. R. w sytuacji, gdy z ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony D. W. wyprowadził jeden silny cios długim nożem w lewą stronę klatki piersiowej pokrzywdzonego, a więc zamiar był bezpośredni, bowiem śmierć w tym wypadku jest normalnym skutkiem takiego działania;
3. rażącej obrazę prawa tj. art. 9 k.k. poprzez uznanie przez Sąd, że sprawca działał z zamiarem ewentualnym w sytuacji, gdy skierowanie ciosu nożem o długim ostrzu w serce z dużą siłą powoduje nieuchronny skutek w postaci śmierci ofiary, tj. Sąd powinien ustalić, że sprawca działał z zamiarem bezpośrednim;

4. rażącej obrazy prawa tj. art. 9 k.k. poprzez uznanie przez Sąd, że sprawca działał z zamiarem ewentualnym i nagłym jednocześnie, w sytuacji, gdy zamiar nagły jest postacią zamiaru bezpośredniego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu *ad quem* i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja nie mogła podlegać rozpoznaniu, albowiem była niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k., kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. oraz kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 524 § 4 k.p.k.). W niniejszej sprawie żaden z powyższych wyjątków nie znajduje zastosowania. Przede wszystkim jednak trzeba zauważyć, że wbrew wskazywaniu przez autora kasacji, iż nadzwyczajny środek odwoławczy skierowany jest przeciwko całości wyroku Sądu odwoławczego, lektura treści sformułowanych w nim zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do jednoznacznego wniosku, że dotyczy on tylko i wyłącznie tej części wyroku, na mocy której – po poprawieniu kwalifikacji prawnej czynu – D. W. został prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W najmniejszym nawet zakresie nie zostało natomiast zakwestionowane rozstrzygnięcie reformatoryjne Sądu odwoławczego, uniewinniające skazanego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. (wstępne określenie w kasacji przedmiotowych granic zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego – „w całości” – pozostawało tylko w sferze werbalnej). Oskarżyciel mógłby co prawda tylko to ostatnie rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego zaskarżyć kasacją, skoro co do tego czynu zapadł wyrok uniewinniający, ale tego nie uczynił. Skoro zaś Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację, co do zasady, w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.), a jakichkolwiek zarzutów co do orzeczenia Sądu odwoławczego w części

dotyczącej uniewinnienia D. W. od zarzutu popełnienia występku z art. 190 § 1 k.p.k. nie podniesiono, to Sąd Najwyższy „nie ma czego rozpoznawać”. Na marginesie należy również wskazać, że we wcześniej wniesionej apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych brak jest konkretnych zarzutów, które dotyczyłyby czynu z art. 190 § 1 k.k., a więc nie sposób również uznać, aby Sąd Apelacyjny w tym zakresie „nie rozpoznał stawianych zarzutów”.

W konsekwencji należy przyjąć, że kasacja została skierowana wyłącznie przeciwko wyrokowi skazującemu, na co nie pozwala wskazany już powyżej art. 523 § 3 k.p.k. W takiej natomiast sytuacji należało w pierwszej kolejności odmówić jej przyjęcia (art. 530 § 2 k.p.k.), a skoro tak się nie stało i została ona przyjęta oraz przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, zgodnie z przepisem art. 531 § 1 k.p.k. należało pozostawić ją bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając oskarżyciela kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637 k.p.k. i art. 637a k.p.k.